

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 10 maja 2012 r.****w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok 2010**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 ⁽¹⁾,
  - uwzględniając roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok budżetowy 2010 (COM(2011) 473 – C7-0256/2011) ⁽²⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2010 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾ oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
  - uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽⁴⁾ rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, przedłożone przez Trybunał Obrachunkowy za rok budżetowy 2010 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając decyzję z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, sekcja III – Komisja ⁽⁵⁾ oraz rezolucję zawierającą uwagi, stanowiącą integralną część tej decyzji,
  - uwzględniając sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego sporządzane zgodnie z art. 287 ust 4 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 21 lutego 2012 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 (06081/1/2012 – C7-0053/2012),
  - uwzględniając art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 106a traktatu Euratom,
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 55, 145, 146 i 147,
  - uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0102/2012),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet i zarządza programami, zaś na mocy art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dokonuje tego we współpracy z państwami członkowskimi na własną odpowiedzialność, zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami,

⁽¹⁾ Dz.U. L 64 z 12.3.2010.⁽²⁾ Dz.U. C 332 z 14.11.2011, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 326 z 10.11.2011, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 z 14.11.2011, s. 134.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012) 153. (Zob. s. 31 niniejszego Dziennika Urzędowego).⁽⁶⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

- B. mając na uwadze, że sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego dostarczają informacji na temat problemów związanych z wdrażaniem środków, które to informacje są przydatne Parlamentowi w wykonywaniu jego roli organu udzielającego absolutorium,
- C. mając na uwadze, że jego uwagi dotyczące sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego stanowią integralną część wyżej wymienionej decyzji Parlamentu z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, sekcja III – Komisja,

Część I Sprawozdanie specjalne nr 7/2010 Trybunału Obrachunkowego pt. „Kontrola procedury rozliczania rachunków”

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne nr 7/2010 w sprawie procedury rozliczania rachunków w polityce rolnej ze względu na jego podstawowe znaczenie dla jakości informacji przekazywanych przez Komisję Parlamentowi w ramach procedury udzielania absolutorium;
2. przewiduje uwzględnienie wniosku wynikającego z tego sprawozdania specjalnego nr 7/2010 w swoich analizach późniejszych korekt rocznych rozliczeń rachunków w drodze decyzji o zgodności pomimo udzielenia w międzyczasie przez Parlament absolutorium oraz związanej z tym relatywizacji informacji udzielanych w ramach procedury udzielania absolutorium;
3. jest przekonany, że jedynym możliwym kompletnym środkiem zaradczym byłaby zmiana systemu kontroli w polityce rolnej, którą można by wprowadzić jedynie poprzez istotne zwiększenie obciążenia beneficjentów i organów administracyjnych;
4. w związku z tym skupia się w niniejszych zaleceniach na możliwości poprawy istniejącego systemu; na potrzeby przeprowadzenia oceny faktycznej skuteczności tego systemu powołuje się także na sprawozdanie specjalne nr 8/2011 dotyczące odzyskiwania nienależnych płatności dokonanych w ramach wspólnej polityki rolnej oraz podkreśla krytykę Trybunału Obrachunkowego, że cały system nie pozwala na jedynie ilościowe określanie nienależnych płatności w polityce rolnej;
5. zgadza się z przedstawionym przez Trybunał Obrachunkowy żądaniem zreformowania procedury rozliczania rachunków w celu:
  - skrócenia czasu trwania procedur dokonywania korekt finansowych, wraz z podaniem konkretnych terminów i ustaleniem stopniowej procedury sprzeciwu,
  - wskazania wyraźnego związku pomiędzy odzyskanymi kwotami a rzeczywistymi kwotami nieprawidłowych płatności oraz wykluczenia „negocjacji” w sprawie wysokości korekt finansowych, ponieważ chodzi tutaj o faktyczne odzyskanie płatności niezgodnych z przepisami, a nie o „sankcje”;
6. uważa, że w celu zapewnienia wiarygodności rocznej procedury udzielania absolutorium oraz w celu ochrony interesów finansowych Unii niezbędne jest ulepszenie obecnego systemu oraz nalega na to, aby w związku z procedurą udzielania absolutorium Komisja podała następujące informacje:
  - które kwoty i obszary wydatków oraz lata należałoby poddać dalszej weryfikacji oraz ilu korekt finansowych – minimalnie i maksymalnie – można by dokonać w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich,
  - które decyzje o zgodności rozliczeń faktycznie odnoszą się do konkretnych lat budżetowych i w jaki sposób decyzje te wpływają na zmianę kwot, za które już udzielono absolutorium,
  - w oparciu o precyzyjne obliczenia: ilu niezbędnych korekt nie dokonuje się w ramach procedury kontroli zgodności rozliczeń i ilu korekt nie można zarządzić w decyzjach o zgodności w związku z „zasadą 24 miesięcy”;

7. uznaje działania Komisji mające na celu zwiększenie wiarygodności informacji leżących u podstaw rozliczania rachunków, udzielanych przez organy kontrolne państw członkowskich; zwraca uwagę na dramatyczny wniosek Trybunału, że większość państw członkowskich jednak nie jest w stanie zrealizować działań zalecanych przez Komisję; w związku z tym domaga się wykazania przez Komisję większej inicjatywy w zakresie szkolenia organów administracyjnych państw członkowskich; wzywa Komisję do ustrukturyzowania i wsparcia wymiany informacji między agencjami płatniczymi i jednostkami certyfikującymi za pomocą sieci kontaktów i seminariów, a także do dzielenia się najlepszymi praktykami i opracowania wspólnego rozwiązania problemów prawnych na drodze interpretacji; uważa, że kontrole oparte na analizie ryzyka są nieodzowne również w przypadku jednostek certyfikujących;
8. jest zdania, że dalsza poprawa poświadczania wiarygodności przez kierowników agencji płatniczych oraz jednostki certyfikujące jest działaniem niezbędnym do wprowadzenia obowiązku rozliczalności; domaga się opracowania systemu wynagradzania prawidłowych poświadczeń i nakładania sankcji za nieprawidłowe, przede wszystkim w przypadku stwierdzonych, ale wcześniej niezgłoszonych, błędów w systemie;
9. domaga się systematycznego przepływu informacji z wykonawczych organów administracyjnych najniższego szczebla do Komisji, tak aby można było uwzględnić trudności lokalne w uproszczonych tekstach prawnych i ich wykładni; wzywa Komisję do dopilnowania, aby urzędnicy agencji płatniczych i jednostek certyfikujących nie byli karani przez organy krajowe i ich dyrektorów za informowanie Komisji o korektach;
10. wzywa Komisję do uwzględnienia tych agencji płatniczych i jednostek certyfikujących, w których istnieje duża rotacja personelu, w kontrolach opartych na analizie ryzyka oraz do zamieszczenia komunikatu do organu udzielającego absolutorium w sprawozdaniu z działalności rocznej; nalega na przeprowadzenie analizy prawidłowości poświadczeń wiarygodności oraz na przedstawienie organowi udzielającemu absolutorium wskaźnika błędów w zależności od państwa członkowskiego, ze wskazaniem źródeł najważniejszych błędów;
11. wzywa do skontrolowania procedur leżących u podstaw decyzji o zgodności rozliczeń; do szybszego ustanowienia grupy ekspertów ds. pojednania oraz do celowego stosowania procedury pojednawczej;
12. zaleca przedstawienie kwot zawartych w pkt 6 w oddzielnym rozdziale corocznie przygotowywanej rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium oraz poddanie ich pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym;

Część II Sprawozdanie specjalne nr 13/2010 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy z powołaniem uruchomiono nowy Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa oraz czy osiąga on zamierzone rezultaty na Zakaukaziu (Armenia, Azerbejdżan, Gruzja)?”

13. z zadowoleniem przyjmuje kontrolę Trybunału Obrachunkowego oraz sformułowane w jej wyniku zalecenia; wyraża swoje głębokie zaniepokojenie ustaleniami kontroli, które ujawniają poważne problemy we wdrażaniu przez Komisję Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI);
14. jest głęboko zaniepokojony uchybieniami w procedurach programowania ujawnionymi przez kontrolę; wzywa Komisję do zastosowania się do zaleceń Trybunału Obrachunkowego poprzez udoskonalenie procedur, poprawę powiązań między strategicznymi dokumentami programowymi (plany działania w zakresie europejskiej polityki sąsiedztwa, krajowe dokumenty strategiczne i krajowe programy orientacyjne) i zapewnienie większej spójności harmonogramów dotyczących tych dokumentów, przy czym celem przewodnim powinno być zapewnienie krajom sąsiadującym perspektywy coraz bliższych stosunków z Unią;
15. uważa, że sposób, w jaki Komisja wykorzystuje wsparcie budżetowe w ramach ENPI, traktując je jako preferowany sposób pomocy tym trzem państwom bez przeprowadzenia oceny skuteczności dostępnych narzędzi, jest nie do zaakceptowania; podkreśla w związku z tym, że sektorowe wsparcie budżetowe często związane jest z niską widocznością i okazjonalną motywacją rządów oraz jest

głęboko zaniepokojony sformułowaniem przez Trybunał Obrachunkowy wnioskiem, że kwalifikowalność danego obszaru do otrzymania sektorowego wsparcia budżetowego stała się istotnym czynnikiem określającym poziom wsparcia w rocznych programach działania w 2007 r.; wzywa Komisję do zastosowania się do zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczącego bardziej selektywnego wyboru sektorowego wsparcia budżetowego poprzez rozważenie wszystkich dostępnych w ramach ENPI opcji oraz opracowania bardziej zrównoważonego wykorzystania poszczególnych narzędzi; podkreśla potrzebę zwiększenia dostępu organizacji pozarządowych i sektora prywatnego w krajach będących beneficjentami do świadczonego wsparcia;

16. wyraża zaniepokojenie poczynionymi podczas kontroli ustaleniami, że na programowanie i opracowywanie koncepcji pomocy nie wpłynął w wystarczającym stopniu ustrukturyzowany dialog z krajami beneficjentami, którym sterowała głównie centrala Komisji, ograniczając bezpośrednią wymianę poglądów do kilkudniowych wizyt na miejscu i nie podając w sprawozdaniach wystarczających informacji o przedmiocie rozmów; jest zdania, że oferowanie krajowi będącemu producentem i eksporterem ropy naftowej sektorowego wsparcia budżetowego ukierunkowanego na wykorzystanie odnawialnych źródeł energii z pewnością nie może być silną motywacją dla rządu; wzywa Komisję do podjęcia niezbędnych środków w celu wzmocnienia tego dialogu;
17. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do rozważenia zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczącego zapewnienia wystarczającego wsparcia personelowi, także na miejscu, w tym ekspertów w dziedzinie wsparcia budżetowego oraz pomocy we wzmocnieniu ogólnych struktur administracji państwowej w krajach beneficjentach z wykorzystaniem działań uzupełniających narzędzie twinning;
18. z zadowoleniem przyjmuje program pilotażowy wdrożony przez Komisję, który zakłada monitorowanie pod kątem wyników i jest wyraźnie dostosowany do potrzeb operacji programu wsparcia polityki sektorowej, oraz oczekuje sprawozdania z oceny dotyczącego wartości dodanej stwierdzonej w danych trzech krajach;

Część III Sprawozdanie specjalne nr 14/2010 Trybunału Obrachunkowego pt. „Zarządzanie przez Komisję systemem kontroli weterynaryjnych przywożonego mięsa po reformach przepisów dotyczących higieny z 2004 r.”

19. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego, odpowiedź Komisji oraz sprawozdanie Komisji w sprawie skuteczności i spójności sanitarnych i fitosanitarnych kontroli przywozu żywności, paszy, zwierząt i roślin (COM(2010) 785);
20. popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego przekazane Komisji w odniesieniu do optymalizacji jej obowiązków w ramach pełnionej przez nią funkcji nadzorczej i koordynacyjnej;
21. domaga się postępów zwłaszcza w tych dziedzinach, które przyczyniają się do zwiększenia bezpieczeństwa przywożonych wyrobów mięsnych i tym samym do lepszej ochrony obywateli europejskich przed przywozem żywności wątpliwej jakości, a jednocześnie podkreśla, że zaleceń Trybunału Obrachunkowego, które nie zostały wyraźnie wymienione poniżej w lit. a)–e), nie wolno lekceważyć:
  - a) w odniesieniu do zalecenia nr 1 Trybunału Obrachunkowego wzywa się Komisję do wyeliminowania odmiennego traktowania państw członkowskich w państwach trzecich oraz do podjęcia działań przeciwdziałających wynikającemu z takiego traktowania, dyskryminującemu obniżeniu konkurencyjności;
  - b) w odniesieniu do zalecenia nr 3 Trybunału Obrachunkowego wzywa się Komisję do zalecenia państwom członkowskim skutecznego wykorzystania i silniejszego połączenia istniejących systemów informacyjnych w celu zapewnienia lepszej koordynacji pomiędzy punktami kontroli granicznej i urzędami celnymi;

- c) w odniesieniu do zalecenia nr 4 Trybunału Obrachunkowego wzywa się Komisję do udzielenia państwom członkowskim pomocy w opracowywaniu, wykonywaniu i ocenianiu krajowych planów monitorowania i kontroli; z należyтым uwzględnieniem zasady pomocniczości należy ustalić podstawowy zakres rodzajów analiz, który obejmowałby najpowszechniejsze pozostałości hormonów (m.in. leki anaboliczne) lub substancje zanieczyszczające środowisko (m.in. dioksyny, metale ciężkie) lub podobne oraz którego stosowanie byłoby obowiązkowe; uważa, że na początku można by zająć się uzupełnieniem wiedzy w ramach programu „Lepsze szkolenia na rzecz bezpieczniejszej żywności”, tak aby uwrażliwić właściwe organy państw członkowskich na tę kwestię; uważa, że należy dążyć do ustanowienia kontroli nad przestrzeganiem wytycznych dotyczących wnoszenia opłat;
- d) w odniesieniu do zalecenia nr 7 Trybunału Obrachunkowego wzywa się Komisję do przedłożenia Parlamentowi i Radzie wniosku umożliwiającego podjęcie środków prawnych przeciwko państwom członkowskim, które regularnie i przez dłuższy czas naruszają przepisy rozporządzenia (WE) nr 882/2004 ⁽¹⁾, co zagraża bezpieczeństwu obywateli Europy;
- e) w odniesieniu do zalecenia nr 8 Trybunału Obrachunkowego wzywa się Komisję do harmonizacji przeprowadzania wzmożonych kontroli oraz do precyzyjnego i jasnego sformułowania przepisów prawnych, które miałyby na celu wzmocnienie kontroli w punktach kontroli granicznej; Komisję wzywa się ponadto do rozważenia wprowadzenia wobec państw członkowskich obowiązku przeprowadzania określonej liczby badań laboratoryjnych w trakcie kontroli towarów w punktach kontroli granicznej;
22. utrzymuje, że europejscy producenci wyrobów mięsnych i żywności muszą spełniać wysokie normy produkcyjne i jakościowe; wyraża znaczne zaniepokojenie w związku z tym, że te normy produkcyjne nie obowiązują producentów w państwach trzecich, którzy eksportują swoje wyroby do Unii, co stwierdził także Trybunał Obrachunkowy; wzywa Komisję do zajęcia się tym problemem oraz do niezwłocznego przedstawienia Parlamentowi i Radzie wniosków w sprawie odpowiedniego przeciwdziałania negatywnemu wpływowi na konkurencyjność europejskich producentów wyrobów mięsnych i żywności;

Część IV Sprawozdanie specjalne nr 1/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy decentralizacja procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję z centrali Komisji do jej delegatur przyczyniła się do poprawy w dziedzinie udzielania pomocy?”

23. z zadowoleniem przyjmuje bardzo szczegółowe i analityczne sprawozdanie przygotowane przez Trybunał Obrachunkowy, a także wyraża zadowolenie z powodu doskonałego wyboru terminu przeprowadzenia oceny rezultatów decentralizacji;
24. popiera ustalenia Trybunału Obrachunkowego, że decentralizacja wyraźnie przyczyniła się do przyspieszenia udzielania pomocy, poprawy jakości i lepszego zarządzania finansowego w dziedzinie pomocy;
25. zachęca Komisję do uzupełnienia kryteriów i wzmocnienia procedur w zakresie oceny jakości finansowanych przedsięwzięć w celu poprawy jakości pomocy i dalszego ograniczenia liczby przedsięwzięć o niskiej skuteczności; podkreśla, że oddziaływanie wydatków pomocowych ma dla Parlamentu bardzo istotne znaczenie;
26. wzywa Komisję do rozważenia możliwości w zakresie promowania – wszędzie tam, gdzie to możliwe – konsultacji na szczeblu lokalnym, kiedy podejmowane są decyzje w sprawie przedsięwzięć pomocowych i monitorowania ich przebiegu;
27. oczekuje, że Komisja podejmie wszystkie niezbędne działania, aby wyeliminować niedociągnięcia w systemach nadzoru i kontroli, zwłaszcza na szczeblu delegatur Unii;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

28. wyraża zaniepokojenie utrzymującymi się problemami związanymi z pracownikami zajmującymi się polityką pomocy; uważa, że należy bezzwłocznie podjąć działania zmierzające do zaradzenia problemowi wysokiego poziomu fluktuacji kadr w DG ds. Rozwoju i Współpracy – EuropeAid i problemowi niewystarczającej obsady kadrowej mającej odpowiednie kwalifikacje w delegaturach Unii; wyraża opinię, że jeśli zaistnieje taka konieczność, Komisja powinna współpracować z ESDZ w celu zapewnienia należytej zdolności kadrowej delegatur Unii do zarządzania pomocą; oczekuje od Komisji do końca 2012 r. szczegółowego sprawozdania określającego zaplanowane i podjęte środki służące usunięciu tych niedociągnięć;
29. zachęca Komisję do nałożenia na delegatury Unii obowiązku systematycznego wizytowania przedsięwzięć pod kątem kontroli techniczno-finansowej oraz do położenia większego nacisku w wewnętrznym systemie sprawozdawczym na rezultaty osiągane za sprawą działań pomocowych;
30. wzywa Komisję do analizowania i identyfikowania – przy czynnym udziale delegatur Unii – możliwości w zakresie zwiększenia działań pomocowych w krajach partnerskich przy zaangażowaniu Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz europejskich instytucji krajowych i międzynarodowych finansujących rozwój;

Część V Sprawozdanie specjalne nr 2/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Działania następcze związane ze sprawozdaniem specjalnym nr 1/2005 dotyczącym zarządzania Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych”

31. wzywa Komisję do bezzwłocznego wdrożenia zaleceń zawartych w sprawozdaniu specjalnym nr 1/2005, ponieważ z 14 zaleceń zaakceptowanych przez Komisję tylko dwa zostały dotychczas w pełni wdrożone; oczekuje, że będzie w pełni informowany o postępach dokonanych we wdrażaniu 12 pozostałych zaleceń;
32. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w większym stopniu wykorzystuje swoje uprawnienia dochodzeniowe, np. poprzez przeprowadzanie kontroli na miejscu i wywiadów lub poprzez koncentrowanie się na poważniejszych i bardziej złożonych sprawach; wyraża uznanie dla pełniejszego wykorzystywania przez OLAF elektronicznego systemu zarządzania sprawami oraz wprowadzenia systemu zarządzania czasem; wyraża jednak ubolewanie, że przeciętny czas trwania sprawy w dalszym ciągu wynosi ponad dwa lata oraz że w 2009 r. czas poświęcony na sprawy dochodzeniowe stanowił jedynie 37 % całkowitego czasu pracy OLAF-u;
33. wzywa OLAF do usprawnienia zarządzania czasem w taki sposób, aby zapewnić lepszy przydział zadań w celu ograniczenia czasu poświęcanego na zadania o charakterze niedochodzeniowym; z ciekawością oczekuje na rzeczywiste rezultaty podejmowanych działań o charakterze niedochodzeniowym, które stanowią 63 % całkowitego czasu;
34. zauważa, że zgodnie z wykresem 2 zawartym w sprawozdaniu specjalnym nr 2/2011 „wyraźnie określone cele i planowanie” uznano za najslabszy etap dochodzenia; zaleca, aby w przyszłości należycie ustalać wyraźne cele dla każdego dochodzenia, uwzględniając fakt, że podstawą każdego dochodzenia i rozplanowania zasobów są wyraźnie określone cele;
35. odnotowuje, że zgodnie ze sprawozdaniem specjalnym nr 2/2011 „wciąż nie ma niezależnej kontroli legalności trwających już czynności dochodzeniowych ani nie ma kodeksu, który gwarantowałby, że czynności dochodzeniowe rozwijać się będą zgodnie z przewidywalnym tokiem”, pomimo wielokrotnie powtarzanych w przeszłości przez OLAF oświadczeń w tej kwestii; zauważa ponadto, że pomimo iż w zmienionym wniosku Komisji dotyczącym rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 (COM(2011) 135) wyrażono wyraźną wolę wprowadzenia procedury przeglądu, nie będzie to równoznaczne z niezależną kontrolą legalności każdego dochodzenia z osobna, co jest rozwiązaniem jeszcze słabszym niż początkowy wniosek; przypomina, że jest to także najważniejszy wymóg w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; w związku z tym uważa go za element niezbędny, aby zapewnić taki mechanizm kontroli nie tylko w celu ochrony praw danych osób lub podmiotów gospodarczych, ale także w celu ochrony praw pracowników OLAF-u zajmujących się pracą dochodzeniową przed pozwami sądowymi wnoszonymi przez te osoby lub podmioty gospodarcze; podkreśla także potrzebę wyraźnego mandatu dla OLAF-u w odniesieniu do innych instytucji Unii;

36. podziela opinię Trybunału Obrachunkowego dotyczącą potrzeby sporządzania jednego szczegółowego dokumentu, w którym wyraźnie omówi się wyniki działań OLAF-u w poszczególnych sektorach, umożliwiając tym samym mierzenie postępów w ujęciu rok do roku; podkreśla znaczenie dokonania rozróżnienia pomiędzy sprawozdaniami sporządzanymi na potrzeby społeczeństwa a sprawozdaniami sporządzanymi do użytku wewnętrznego; jest zdania, że udostępnienie szczegółowych sprawozdań opinii publicznej ma pierwszorzędne znaczenie, gdyż umożliwiłoby to dokonywanie rzetelnego porównania wyników działania OLAF-u w ujęciu czasowym i sektorowym;
37. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że ocena wyników działań OLAF-u nie zawsze jest możliwa, ponieważ informacje zamieszcza się w różnych dokumentach sporządzanych dla różnych celów i dla różnych odbiorców; wzywa Komisję do stworzenia ujednoliconego, przejrzystego i porównywalnego systemu upowszechniania informacji, który zapewni pełną i obiektywną ocenę działań OLAF-u;
38. podkreśla, że czas przeznaczony na ocenianie informacji napływających zwiększył się od 2004 r. dwukrotnie z poziomu 3,5 do 7,1 miesiąca; jest zdania, że wstępny etap oceny powinien zostać ograniczony do stwierdzenia lub odrzucenia zasadności zarzutów zawartych w informacji wstępnej; jest zdania, że należy unikać prowadzenia działań dochodzeniowych podczas wstępnego etapu oceny, gdyż skutkuje to nie tylko niepewnością prawa, ale także zniekształca dane statystyczne dotyczące różnych aspektów dochodzeń; sugeruje, aby wszczynać dochodzenie z wykorzystaniem dostępnych możliwości w tym zakresie, w przypadku gdy informacje – zebrane podczas wstępnej oceny i przy użyciu instrumentów prawnych dostępnych na etapie wstępnej oceny – nie pozwalają OLAF-owi zdecydować, czy należy otworzyć sprawę czy nie;
39. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że krótszy czas trwania dochodzeń i lepszej jakości sprawozdania końcowe mogłyby przyczynić się do skuteczniejszego systemu sankcji umożliwiającego wszczynanie postępowań w zakresie odzyskiwania środków czy postępowań dyscyplinarnych lub karnych;
40. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że mimo podpisanej w 2008 r. umowy o współpracy między OLAF-em a Eurojustem, na mocy której OLAF ma obowiązek powiadamiać Eurojust o każdym przypadku domniemanego oszustwa wśród podmiotów gospodarczych w więcej niż jednym państwie członkowskim, OLAF powiadomił Eurojust zaledwie o pięciu przypadkach w 2008 r. i o jednym przypadku w 2009 r., co wskazuje na brak skutecznej współpracy między OLAF-em i Eurojust, wzywa zatem do podjęcia kroków w celu zintensyfikowania działań w tym obszarze;
41. wzywa OLAF do dalszego zacieśniania współpracy z państwami członkowskimi w oparciu o rzetelną podstawę prawną; popiera w tym względzie pomysł dalszej konsolidacji różnych istniejących podstaw prawnych w celu zacieśnienia współpracy; zgadza się z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego dotyczącym zawierania umów z krajowymi służbami dochodzeniowymi w przypadku braku przepisów specjalnych w celu wyjaśnienia szczegółowych zasad współpracy i wymiany informacji;

Część VI Sprawozdanie specjalne nr 3/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Wydajność i skuteczność pomocy UE przekazywanej za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych w krajach dotkniętych konfliktami”

42. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego i popiera jego uwagi i wnioski;
43. docenia, że współpraca z organami ONZ umożliwia Komisji dotarcie do różnych regionów świata, czego Komisja nie byłaby w stanie dokonać poprzez działania podejmowane samodzielnie; jest świadomy wysokiego poziomu ryzyka nieodłącznie związanego z niesieniem pomocy w regionach dotkniętych konfliktami; wyraża jednak obawy dotyczące stwierdzonych uchybień w zakresie wydajności projektów oraz opóźnień w ich ukończeniu; z zadowoleniem przyjmuje ostateczne decyzje komitetów wykonawczych UNICEF-u, Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju, Biura Narodów Zjednoczonych ds. Obsługi Projektów oraz Funduszu Ludnościowego ONZ o udostępnieniu Komisji sprawozdań z wewnętrznych kontroli;
44. wzywa Komisję, aby podczas corocznej procedury budżetowej zapewniała przejrzystość unijnych funduszy, którymi ma dysponować ONZ, w celu lepszego planowania wydatków z organami ONZ i przyspieszenia wewnętrznych procedur, co ma przyczynić się do osiągnięcia szybszych rezultatów;

45. jest zdania, że należyty monitoring jest nierozdzielnie związany z odpowiednią sprawozdawczością; wyraża głęboką obawę w związku z tym, że sprawozdawczość w dalszym ciągu jest nieodpowiednia pomimo licznych apeli Parlamentu wystosowywanych w ramach kolejnych rezolucji w sprawie udzielania absolutorium budżetowego o poprawę tego stanu rzeczy oraz pomimo licznych zobowiązań podjętych przez Komisję i agencje ONZ w zakresie bezzwłocznego wdrożenia niezbędnych środków; wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi, najpóźniej do końca marca 2012 r., planu działania zawierającego specjalnie w tym celu opracowane, wyraźnie określone i wynikające z umów etapy realizacji w celu istotnej poprawy systemu sprawozdawczości w odniesieniu do wszystkich projektów i programów finansowanych w ramach systemu wspólnego zarządzania i delegowanych agencjom ONZ;
46. wzywa Komisję, aby podczas finansowania projektów, w których uczestniczą inni darczyńcy w ramach wielostronnego funduszu powierniczego, Komisja dysponowała wiedzą na temat tego, jaka dokładnie część projektu jest finansowana; jest zdania, że dla sprawniejszego funkcjonowania mechanizmów kontroli środkami pieniężnymi powinno się zarządzać na osobnym koncie; uważa, że jeśli specyfikacja projektu nie jest zadowalająca, Komisja musi mieć możliwość odrzucenia takiego projektu i ta sama zasada powinna mieć zastosowanie w przypadku, gdy przedstawiciele Unii nie są w wystarczającym stopniu zaangażowani na etapie planowania programu;
47. podziela opinię Trybunału Obrachunkowego, że kontrole Komisji dotyczące zgodności z prawem i prawidłowości powinny zostać uzupełnione odpowiednimi kontrolami w zakresie skuteczności i wydajności projektów; w związku z tym wzywa Komisję do ustalenia wraz z ESDZ wyraźnych i mierzalnych celów oraz do określenia odpowiednich środków kontrolnych; podkreśla w tym kontekście znaczenie uzyskania wystarczającej pewności ze strony partnerów wdrażających projekty; przypomina, że Parlament zaapelował o przedstawienie deklaracji wiarygodności partnerów wdrażających projekty i zdecydowanie nalega na realizację tego wniosku; zwraca się do Komisji o nadanie formy urzędowej tym deklaracjom i udostępnienie ich Parlamentowi podczas procedury udzielania absolutorium budżetowego; podziela zalecenia Służby Audytu Wewnętrznej (IAS) Komisji dotyczące przeprowadzenia kontroli *ex ante* w odniesieniu do warunków umownych i płatności w celu sprawdzenia kwalifikowalności proponowanych i poniesionych kosztów; nalega, aby dyskusje w tych sprawach były dokumentowane i umieszczane w aktach; podkreśla opinię IAS zawierającą stwierdzenie, że dodatkowe koszty administracyjne i inne koszty pośrednie poniesione przez ONZ i opłacone przez Unię muszą być należycie udokumentowane i uzasadnione;
48. popiera opinię Trybunału Obrachunkowego dotyczącą ewaluacji realistycznych harmonogramów realizacji projektów na podstawie konkretnych okoliczności w celu unikania znaczących przerostów czasowo-kosztowych, co zostało określone w ramowej umowie finansowo-administracyjnej zawartej pomiędzy Wspólnotą Europejską a Organizacją Narodów Zjednoczonych (FAFA); przypomina Komisji o jej ostatecznej odpowiedzialności za wykonanie budżetu; zwraca się do Komisji o dostarczenie Parlamentowi aktualnych danych dotyczących wykorzystywania poprawionych wytycznych UE-ONZ w zakresie sprawozdawczości;
49. wzywa Komisję do stosowania mechanizmu porównania kosztów w celu stwierdzania i unikania zawyżonych kosztów oraz do odrzucania dodatkowych kosztów pośrednich wynikających z umów podwykonawstwa, które Trybunał Obrachunkowy stwierdził w dwóch przypadkach; zwraca się do Komisji o przeprowadzanie wspólnie z ONZ postępowań wyjaśniających w przypadku, gdy istnieją wątpliwości co do wiarygodności projektu;
50. wyraża ubolewanie w związku z tym, że tylko nieznaczna część kontrolowanych projektów realizowana jest w ramach wielostronnych funduszy powierniczych; zachęca Trybunał Obrachunkowy do opublikowania sprawozdania specjalnego, które skoncentruje się wyłącznie na zarządzaniu wielostronnymi funduszami powierniczymi;
51. zachęca Trybunał Obrachunkowy do informowania Parlamentu w przypadku stałych trudności z uzyskaniem pełnego dostępu do dokumentów roboczych służb audytowych ONZ na podstawie ramowej umowy finansowo-administracyjnej; przypomina, że Parlament zażądał przyznania takiego dostępu; zwraca się do Komisji, aby – w przypadku gdy jej własne służby w dalszym ciągu dysponować będą niewystarczającym dostępem do takich dokumentów – wstrzymała przyszłe płatności dotyczące odnośnych projektów, powołując się na konkretne przepisy rozporządzania finansowego stosowane w przypadku braku uzasadnienia; zachęca Komisję do przedłożenia parlamentarnej Komisji Kontroli Budżetowej – podczas następnej procedury udzielania absolutorium budżetowego na podstawie rozwoju sytuacji – sprawozdań dotyczących zarówno dostępu do sprawozdań z kontroli, jak i jakości sprawozdawczości; zwraca się do Komisji o wstrzymanie się od delegowania nowych projektów i programów agencjom ONZ, jeśli powyższe środki nie zostaną wdrożone;

Część VII Sprawozdanie specjalne nr 4/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Kontrola systemu poręczeń dla MŚP”

52. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne jako pierwszą analizę instrumentu finansowego przeprowadzoną przez Trybunał Obrachunkowy; podkreśla, że system poręczeń dla MŚP (system SMEG) uważa się za najbardziej udany ze wszystkich unijnych programów dotyczących instrumentów finansowych; oczekuje oświadczenia Komisji w kwestii ewentualnych zmian w obserwowanym w 2009 r. efekcie dźwigni 1:10 dla instrumentu finansowego oraz stwierdzonym przez Trybunał Obrachunkowy pod koniec 2009 r. wskaźniku awaryjności o wartości ok. 0,045 %;
53. jest zdania, że program SMEG jest racjonalnym programem, pomimo uzasadnionej krytyki Trybunału Obrachunkowego w kwestii niewykazanej wartości dodanej dla UE oraz czysto lokalnego znaczenia wsparcia zakładów rzemieślniczych i sklepów handlu detalicznego; zachęca, by w obliczu znaczenia MSP dla struktury gospodarczej państw członkowskich i całej Unii przedstawić 13 państw objętych programem i osiągnięte przez nie rezultaty, bowiem wyciągnięte w ten sposób wnioski mogą przyczynić się do lepszego ukierunkowania programu SMEG;
54. oczekuje, że Komisja rzetelnie omówi i rozwiąże kwestię europejskiej wartości dodanej i zbędnych obciążeń, bowiem celem europejskich działań nie może być tworzenie struktur dla działań wyłącznie na szczeblu krajowym lub zastępowanie takich działań; jest zdania, że Trybunał Obrachunkowy bardzo ostro skrytykował program SMEG, podobnie ocenia jego uwagi dotyczące zbyt szeroko stosowanego finansowania, które powinno ograniczać się jedynie do MŚP o ograniczonym dostępie do kapitału obcego;
55. jest zdania, że należy koniecznie przeprowadzić otwartą debatę na temat środków finansowych dostępnych w ramach programu SMEG; wskazuje na zmniejszenie w 2010 r. pozycji budżetowej z 57 300 000 EUR kosztem programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji; zwraca się o udzielenie informacji, ilu pracowników w Komisji i w Europejskim Funduszu Inwestycyjnym (EFI) zajmuje się zarządzaniem tym programem, ile wynoszą koszty administracyjne oraz ile wniosków zostało rzeczywiście odrzuconych;
56. przyjmuje do wiadomości ogólną wypowiedź Trybunału Obrachunkowego w sprawie ulepszonego, zorientowanego na wyniki systemu opłat za usługi finansowe świadczone przez EFI; zauważa jednak, że brakuje mu informacji ze strony Komisji i oczekuje doprecyzowania tego punktu;
57. podziela zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące:
- oparcia przyszłych programów wsparcia MŚP na wyraźnej logice interwencji,
  - ulepszenia wskaźników wykonania, tak aby umożliwić Komisji sprawniejsze monitorowanie realizacji celów instrumentu,
  - bardziej precyzyjnego określenia zamierzeń lepiej odzwierciedlających cele instrumentu finansowego, przeglądu zasad monitorowania, tak aby mierzone były postępy w kierunku osiągnięcia tych zamierzeń, oraz odpowiednich środków mających na celu minimalizację zbędnych obciążeń;
- z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja przyjęła wspomniane wyżej zalecenia i wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi sprawozdania dotyczącego kroków, jakie planuje podjąć lub już podjęła;
58. popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego i zwraca się do Komisji o zadbanie o to, by:
- w przypadku kolejnych instrumentów podstawa prawna i umowy o zarządzaniu zostały zakończone na długo przed faktycznym rozpoczęciem okresu programowania,

- w przypadku kolejnych programów wprowadzono system punktacji stosowany przy ocenie wniosków potencjalnych pośredników oraz określono minimalne wymogi;

stwierdza, że według Komisji należy jeszcze rozważyć przedmiotowe zalecenia oraz wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi sprawozdania dotyczącego wyciągniętych wniosków i poinformowania, czy zamierza ona podjąć działania w celu uwzględnienia tych zaleceń;

Część VIII Sprawozdanie specjalne nr 5/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „System płatności jednolitych (SPJ): problemy, które należy rozwiązać, aby uzyskać poprawę w zakresie należytego zarządzania finansami”

59. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego i z dużym zainteresowaniem zapoznał się ze sformułowanymi przez niego wnioskami i zaleceniami; gratuluje Trybunałowi Obrachunkowemu sporządzenia sprawozdania na istotny temat w odpowiednim czasie;
60. jest zdania, że SPJ w niedostatecznym stopniu przyczynia się do osiągnięcia określonych w traktacie celów wspólnej polityki rolnej (WPR); wzywa zatem Komisję do zaproponowania niezbędnych zmian w prawodawstwie, aby SPJ faktycznie wnosił optymalny wkład w osiągnięcie celów WPR; jest zdania, że w SPJ należy wprowadzić ulepszenia polegające na lepszym ukierunkowaniu pomocy do faktycznych rolników; wzywa Radę do wspierania Parlamentu i Komisji w ich wysiłkach na rzecz poprawy efektywności i skuteczności jednolitego największego europejskiego systemu wsparcia, co pomoże w lepszym ukierunkowaniu pieniędzy unijnych podatników;
61. jest zdania, że istnieje zbyt wysoki poziom elastyczności (np. w przypadku zasad w zakresie dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, GAEC) i zbyt duże możliwości interpretacji podstawowych zasad SPJ; wzywa Komisję do udzielania bardziej precyzyjnych wytycznych dotyczących wdrażania aktów prawnych Unii do ustawodawstwa państw członkowskich, aby zapobiec naginaniu tych przepisów przez państwa członkowskie; uważa w tym kontekście, że Komisja powinna uzyskać odpowiednie delegowane uprawnienia do jak najszybszego usunięcia luk i zaradzenia niedociągnięciom;
62. jest zdania, że model historyczny spełnił swój cel, a zatem należy z niego zrezygnować w następnych wieloletnich ramach finansowych; popiera zalecenie nr 6 Trybunału Obrachunkowego dotyczące naliczania pomocy z SPJ w sposób uwzględniający warunki gospodarowania występujące w różnych regionach Unii; uważa ponadto, że należy ograniczyć obecną liczbę 20 modeli, najlepiej, aby utworzyć pojedynczy jednolity model unijny mający zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich;
63. przypomina, że wejście nowych rolników do sektora rolnictwa ma istotne znaczenie dla wprowadzenia innowacji w sektorze; jest w związku z tym zaniepokojony ustaleniami Trybunału Obrachunkowego dotyczącymi tego, że niektóre państwa członkowskie stosujące SPJ (5 z 17) nie korzystają z dostępnych rozwiązań umożliwiających wykorzystanie rezerwy krajowej do ułatwienia nowym rolnikom dostępu do działalności, aby pobudzić wymianę pokoleń na obszarach wiejskich;
64. jest zdania, że obecny system SPJ funkcjonuje w sposób, który nie sprzyja wystarczającym innowacjom w sektorze rolnictwa, a ponadto uniemożliwia nowym rolnikom wejście do sektora;
65. jest szczególnie zaniepokojony brakiem bezpośredniego związku między pomocą z SPJ a kosztami ponoszonymi przez rolników w związku z przestrzeganiem zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska; uważa, że powoduje to zaburzenie równowagi między wielkością pomocy a poprawą stanu środowiska naturalnego, dobrostanu zwierząt i bezpieczeństwa żywności, chociaż przyznaje, że zasada oddzielenia pomocy od wielkości produkcji ogranicza możliwości utworzenia takiego związku;
66. uważa, że we wniosku dotyczącym WPR po 2013 r. Komisja powinna dopilnować, aby podział pomocy pomiędzy rolników był bardziej wyważony;

Część IX Sprawozdanie specjalne nr 6/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy projekty w sektorze turystycznym współfinansowane ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego były skuteczne?”

67. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia Trybunału Obrachunkowego, w szczególności fakt, że wszystkie projekty osiągnęły pozytywne rezultaty w różnej formie, a większość z nich uzyskała pomyślne rezultaty w kilku pozycjach; odnotowuje również, że uznano, iż projekty te były korzystne dla lokalnej gospodarki lub pomogły ochronić elementy dziedzictwa kulturalnego, historycznego, artystycznego lub przyrodniczego w danym regionie;
68. zgadza się z uwagą Trybunału Obrachunkowego, że tworzenie lub utrzymanie miejsc pracy odgrywa kluczową rolę w dążeniu do zrównoważonego i trwałego rozwoju gospodarki i zatrudnienia;
69. z zaniepokojeniem odnotowuje, że cele sformułowano tylko dla 58 % projektów w badanej próbie, zaś dla pozostałych 42 % projektów nie ustalono celów w zakresie wyników oraz że nie monitorowano rezultatów większości projektów w badanej próbie;
70. wyraża ubolewanie nad tym, że trudno było określić faktyczne wyniki projektów lub zakres europejskiej wartości dodanej ze względu na brak systematycznego ustalania celów projektów, wyznaczania wartości docelowych i wskaźników, a następnie monitoringu i oceny rezultatów;
71. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego dla instytucji zarządzających, zgodnie z którym powinny one zadbać o to, by ustalane były odpowiednie cele, wartości docelowe oraz wskaźniki (np. liczba utworzonych miejsc pracy, dodatkowo stworzona pojemność turystyczna i wzrost działalności turystycznej) na etapie składania wniosku o dotację oraz podejmowania decyzji o przyznaniu dotacji, tak aby umożliwić selekcję projektów, które mogą być najbardziej wydajne, oraz ocenę ich rezultatów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania tej praktyki;
72. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego, w którym zachęca on Komisję, aby dokonała oceny pomocy w sektorze turystycznym, tak aby rozważyć zakres, w jakim tworzy ona racjonalne pod względem kosztów środki wsparcia państw członkowskich w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego, lub rozważyć, czy wsparcie to można w tym celu lepiej ukierunkować;
73. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji mające na celu uproszczenie procesu przyznawania dotacji z EFRR, aby zminimalizować obciążenia administracyjne dla promotorów; wzywa Komisję do przedstawienia informacji na temat postępów w tym obszarze;

Część X Sprawozdanie specjalne nr 7/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy system wsparcia rolno-środowiskowego jest dobrze opracowany i czy zarządza się nim odpowiednio?”

74. uznaje znaczenie działań rolno-środowiskowych jako zasadniczego elementu unijnej polityki mającej na celu łagodzenie niekorzystnych skutków rolnictwa dla środowiska; uznaje płatności rolno-środowiskowe za sposób na „zachęcanie rolników i innych osób gospodarujących gruntami do służenia społeczeństwu jako całości poprzez wprowadzanie lub dalsze stosowanie metod produkcji rolnej zgodnych z ochroną i poprawą stanu środowiska naturalnego, krajobrazu i jego właściwości, zasobów naturalnych, gleby i różnorodności genetycznej”⁽¹⁾;
75. podkreśla przy tym, że środki publiczne należy wydatkować w sposób zapewniający maksymalną gospodarność i wymierne rezultaty; podkreśla pilną konieczność realizacji działań w możliwie najbardziej efektywny sposób w odniesieniu do zobowiązań Unii (zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych do 2020 r., strategia UE na rzecz różnorodności biologicznej do 2020 r. itp.);
76. wyraża zaniepokojenie w związku z ustaleniami Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którymi polityka rolno-środowiskowa nie jest opracowana ani monitorowana tak, aby przynosić wymierne korzyści środowiskowe; cele płatności rolno-środowiskowych nie są wystarczająco zdefiniowane, aby

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1), motywy 35 preambuły.

ocenić, czy zostały one osiągnięte; wymienione presje środowiskowe nie stanowią jasnego uzasadnienia dla płatności rolno-środowiskowych, a osiągnięcia polityki rolno-środowiskowej nie są łatwe do monitorowania; wzywa państwa członkowskie do opracowania jasno ukierunkowanych programów rozwoju obszarów wiejskich oraz wzywa Komisję do bardziej rygorystycznej oceny tych programów przed ich zatwierdzeniem; podkreśla znaczenie sprawnie zarządzanej unijnej sieci oceny rozwoju obszarów wiejskich;

77. z zadowoleniem odnosi się do ustaleń Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którymi rolnicy z zasady otrzymują wsparcie poprzez stosowne wytyczne, ale zauważa konieczność lepszego rozpowszechniania najlepszych praktyk i informacji zwrotnych na temat osiągniętych rezultatów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do lepszego wykorzystania w tym celu istniejących struktur, np. europejskiej sieci na rzecz rozwoju obszarów wiejskich;
78. z zadowoleniem odnosi się do ustaleń Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którymi rolnicy z zasady otrzymują wsparcie poprzez stosowne wytyczne, oraz przyjmuje do wiadomości liczne przykłady najlepszych praktyk wskazane przez Trybunał Obrachunkowy; wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że większość państw członkowskich nie ocenia minimalnego poziomu uczestnictwa koniecznego do zagwarantowania, że poddziałania przynoszą oczekiwane skutki środowiskowe, a kwoty pomocy są adekwatne, aby osiągnąć ten minimalny poziom; jest zdania, że w celu wdrożenia podejścia zbiorowego można by również zastosować podejście LEADER w zakresie rozwoju obszarów wiejskich;
79. wyraża zaniepokojenie w związku z uchybieniami w ustalaniu kwot pomocy stwierdzonymi przez Trybunał Obrachunkowy; wzywa Komisję do dopilnowania, przed zatwierdzeniem programów, aby należycie uwzględniono wszystkie elementy wskazane przez Trybunał Obrachunkowy jako niezbędne do właściwego ustalenia kwot pomocy;
80. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że większość wydatków dokonano na poddziałania „horyzontalne”, które były realizowane na całym obszarze objętym programem, co nie zawsze znajdowało uzasadnienie w programach rozwoju obszarów wiejskich; za niedopuszczalne uważa to, że państwa członkowskie tylko w ograniczonym stopniu stosują ukierunkowanie i procedury selekcji; uważa, że brak ukierunkowania powinien w każdym wypadku znajdować uzasadnienie w programach;
81. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z tym, że w zarządzaniu polityką rolno-środowiskową nie uwzględnia się dostatecznie szczególnych potrzeb środowiskowych, co uniemożliwia osiągnięcie optymalnej gospodarności; za niedopuszczalne uważa, że zgodnie z ustaleniami Trybunału Obrachunkowego w 39 % umów objętych kontrolą nie było szczególnych presji środowiskowych na obszarze, na którym realizowana była umowa, bądź też problemy takie nie mogły zostać zidentyfikowane przez państwa członkowskie; wzywa państwa członkowskie do zwrócenia uwagi na podejście zbiorowe tam, gdzie zapewniliby ono pożądaną efekt środowiskowy;
82. w kontekście następnego okresu programowania podkreśla, że programy rolno-środowiskowe należy ukierunkować na bardziej konkretne priorytety, jeżeli płatności rolno-środowiskowe mają przynieść pożądane efekty pod względem różnorodności biologicznej, ochrony i rozwoju systemów rolnictwa i leśnictwa oraz tradycyjnych krajobrazów wiejskich o wysokich wartościach przyrodniczych, zasobów wodnych i zmiany klimatu;
83. z zadowoleniem odnosi się do podejścia przyjętego we wniosku Komisji dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (COM(2011) 627/2), wskutek czego większy nacisk położony zostanie na ciągłe monitorowanie i wskaźniki efektywności programów w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich;

Część XI Sprawozdanie specjalne nr 8/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Odzyskiwanie nienależnych płatności dokonanych w ramach wspólnej polityki rolnej”

84. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego i zwraca uwagę na ustalenia Trybunału; podkreśla długotrwałą krytykę Parlamentu, że system odzyskiwania środków działa tylko częściowo; podkreśla, że „pozytywniejsze” kwoty odzysku wskazane przez Komisję mimo wszystko oznaczają, że 60 % środków wypłaconych niezgodnie z prawem cały czas bezprawnie pozostaje w posiadaniu odbiorców; odnotowuje, że zgodnie z danymi liczbowymi przedstawionymi przez Trybunał Obrachunkowy proporcja ta sięga poziomu aż 90 %;

85. podziela zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące tego, że Komisja powinna:
- zobowiązać państwa członkowskie do składania sprawozdań na temat nieprawidłowości oraz innych odzyskanych środków w momencie sporządzenia zawiadomienia o wszczęciu procedury odzyskiwania środków,
  - wprowadzić jednolity okres, jaki upłynąć może od momentu stwierdzenia ewentualnej nieprawidłowości do chwili powiadomienia dłużnika o nakazie odzyskania środków. Przyczyni się to poprawy harmonizacji między państwami członkowskimi oraz zapewni bardziej terminowe przekazywanie informacji do OLAF-u;
  - wydawać jasne i jednoznaczne zasady stosowania, księgowania i naliczania odsetek od nieuregulowanego długu,
  - wyjaśnić okoliczności, w jakich dług może zostać uznany za niemożliwy do odzyskania, w szczególności w odniesieniu do spraw upadłościowych, oraz
  - sporządzać co roku dokładne szacunki nienależnych płatności dla beneficjentów końcowych w celu określenia, jakie kwoty należało odzyskać od beneficjentów końcowych, oraz księgować odzyskane środki dokładnie w tym roku, w którym wystąpiły straty;
86. odnotowuje, że system odzyskiwania środków, ogólnie rzecz biorąc, obejmuje jedynie niewielką część płatności oraz że z szacowanych 500 000 000 000 EUR płatności w dziedzinie WPR zrealizowanych w ciągu ostatnich 10 lat odzyskano 5 000 000 000 (1 %) (sprawozdanie specjalne nr 7/2010); odnotowuje ponadto, że utrzymywanie funkcjonującego systemu kontroli jest bardziej kosztowne niż wypłacanie korekt finansowych Komisji;
87. zwraca uwagę na zamiar Komisji dalszego rozważenia tych zaleceń oraz zwraca się do Komisji o poinformowanie Parlamentu o działaniach, jakie zamierza podjąć w celu uwzględnienia tych zaleceń;
88. wyraża ubolewanie w związku z tym, że odsetek odpisanych należności sfinansowanych z budżetu Unii wyniósł w latach 2006–2009 87,8 % (428 900 000 EUR); zwraca się do Komisji o stosowanie mechanizmu sankcji w sytuacjach, w których państwa członkowskie niewłaściwie odpisują należności jako nieściągalne; podkreśla, że będzie to wymagać zdefiniowania jasnych i praktycznych wytycznych w sposób uniemożliwiający różne interpretacje;
89. popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego i zwraca się do Komisji o zadbanie o to, by:
- usprawniła sposób zarządzania długami w państwach członkowskich oraz poprawiła sprawozdawczość w tym zakresie, jak również zapewniła spójne traktowanie długów we wszystkich państwach członkowskich,
  - przekazywała na czas wytyczne, tak aby wyeliminować niespójności w kluczowych pojęciach z zakresu sprawozdawczości i rachunkowości,
  - zweryfikowała zasadę 50/50, w szczególności w odniesieniu do kwot, które ewentualnie „wymykają się” rozliczeniu, oraz zapewniła skuteczne stosowanie tej zasady,
  - praca jednostek certyfikujących w czasie sprawdzania pozycji należności w państwach członkowskich obejmowała podkreślone rodzaje ryzyka,
  - zastanowiła się, jak odzyskać większą część nienależnych płatności od beneficjentów,
  - zakończyła jak najszybciej monitoring spraw prowadzonych przez grupę zadaniową ds. odzyskiwania środków oraz by tego rodzaju sprawy traktowała w sposób jednolity we wszystkich państwach członkowskich;

90. zwraca uwagę na wyjaśnienia Komisji dotyczące zaleceń, o których mowa, oraz zachęca Komisję do zastanowienia się nad przedstawionymi propozycjami; zwraca się do Komisji o poinformowanie Parlamentu o swoich wnioskach, a także o wszelkich działaniach, jakie zamierza podjąć w związku z tymi zaleceniami;
91. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę OLAF-u dotyczącą zbadania możliwości zmiany rozporządzenia Komisji (WE) nr 1848/2006 z dnia 14 grudnia 2006 r. dotyczącego nieprawidłowości i odzyskiwania kwot niesłusznie wypłaconych w związku z finansowaniem wspólnej polityki rolnej oraz organizacji systemu informacyjnego w tej dziedzinie ⁽¹⁾ w celu poprawy przepływu i wykorzystywania istniejących informacji; zachęca OLAF do podzielenia się swoimi wnioskami z Parlamentem;
92. apeluje o równe traktowanie nieuregulowanego długu (odzyskiwania środków) we wszystkich państwach członkowskich oraz nalega, aby podjęto kroki celem faktycznego odzyskania pieniędzy należnych Unii z tytułu naruszenia prawa UE, mimo że niektóre państwa członkowskie cierpią z powodu kryzysu finansowego;
93. zauważa, że kwoty nałożone na państwa członkowskie zgodnie z zasadą 50/50 (w latach 2006–2009) wynoszą 424 000 000 EUR oraz że 58 % tych kwot dotyczy Włoch; zwraca się o opracowanie planu działania na rzecz Włoch w celu unormowania tej sytuacji;
94. przypomina, że w rocznych sprawozdaniach finansowych przedstawionych Parlamentowi nadal brakuje przejrzystości w odniesieniu do publikacji kwot potrąconych z budżetów państw członkowskich (tzn. pieniędzy podatników) oraz kwot faktycznie odzyskanych od beneficjentów; zwraca się do Komisji o przekazanie tych informacji Parlamentowi;
95. zachęca Trybunał Obrachunkowy do opublikowania sprawozdania na ten sam temat, lecz w odniesieniu do funduszy strukturalnych;

Część XII Sprawozdanie specjalne nr 9/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy współfinansowane ze środków EFRR projekty w dziedzinie e-administracji przynoszą zakładane efekty?”

96. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego i jego ocenę, zgodnie z którą współfinansowane ze środków EFRR projekty w dziedzinie e-administracji przyczyniły się do rozwoju elektronicznych usług publicznych;
97. podziela zalecenia Trybunału Obrachunkowego, zwłaszcza te, w których mowa jest o tym, że:
  - Państwa członkowskie powinny opracować strategie na rzecz e-administracji, które opierałyby się na stwierdzonych potrzebach, miały jasno wyznaczone cele i przydzielały obowiązki organom odpowiedzialnym za osiągnięcie tych celów,
  - instytucje zarządzające powinny wybrać projekty w dziedzinie e-administracji do dofinansowania ze środków EFRR na podstawie oceny prawdopodobnych kosztów oraz korzyści jakościowych i ilościowych projektów,
  - instytucje zarządzające w państwach członkowskich powinny dopilnować, aby projekty w dziedzinie e-administracji wybrane do dofinansowania ze środków EFRR były nastawione nie tylko na produkty, ale również na zmiany proceduralne lub organizacyjne niezbędne do wykorzystania opracowanych systemów,
  - należy zachęcać instytucje zarządzające do stosowania najlepszych praktyk, co do których porady dostępne są za pośrednictwem np. społeczności ePractice i zalecać stosowanie odpowiedniej metodologii zarządzania projektami w dziedzinie e-administracji współfinansowanymi ze środków EFRR,
  - należy zachęcać Komisję do podjęcia dalszych wysiłków w celu dopilnowania, aby zasady i zalecenia UE umożliwiające transeuropejską interoperacyjność, zwłaszcza zasady EIF, były stosowane w projektach współfinansowanych ze środków EFRR,

⁽¹⁾ Dz.U. L 355 z 15.12.2006, s. 56.

- instytucje zarządzające powinny upewnić się przy wyborze projektów w dziedzinie e-administracji, że wszystkie istotne koszty, w tym koszty obsługi serwisowej, zostały w dostatecznym stopniu przewidziane w analizie kosztów i korzyści leżącej u podstaw decyzji o dofinansowaniu,
- należy zachęcać Komisję do kontynuowania wysiłków na rzecz dopilnowania, aby instytucje zarządzające monitorowały i oceniały rezultaty i oddziaływanie projektów w celu wykazania efektywnego wykorzystania środków unijnych i zapewnienia informacji zwrotnej służącej udoskonaleniu koncepcji przyszłych programów;

Część XIII Sprawozdanie specjalne nr 10/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy programy »Mleko dla szkół« oraz »Owoce w szkole« są skuteczne?”

98. przypomina o wynikach oceny zewnętrznej programu „Mleko dla szkół” przeprowadzonej w 1999 r. oraz uwadze Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którą od tego czasu do programu nie wprowadzono żadnych rzeczywistych zmian;
99. podkreśla, że zwykła kontynuacja obecnego programu „Mleko dla szkół” byłaby marnowaniem pieniędzy podatników, w związku z czym program należy zakończyć, o ile nie zostanie on niezwłocznie i dogłębnie zreformowany;
100. podkreśla, że z programu „Mleko dla szkół” korzysta obecnie zaledwie 10 % szkół uprawnionych do udziału w nim; uważa zatem, że państwa członkowskie pokazały, że popierają program niezależnie od niskiej stawki dotacji i potencjalnego efektu „deadweight” programu; zachęca państwa członkowskie do ustanowienia z myślą o szkołach krajowych programów żywieniowych, które zastąpiłyby programy „Mleko dla szkół” oraz „Owoce w szkole”, zapewniając lepiej ukierunkowane działania;
101. jest przekonany, że o ile programy „Mleko dla szkół” i „Owoce w szkole” będą kontynuowane, powinny one – ze względu na identyczne cele – opierać się na podobnych zasadach w celu ułatwienia koordynacji i stworzenia synergii;
102. wzywa Komisję i państwa członkowskie do skierowania działań – opierając się na podstawach naukowych – do dzieci i uczniów, którzy najbardziej by skorzystali na tych programach (ze względu na potrzeby żywieniowe, grupę wiekową, stan zdrowia, grupę społeczną itp.); podkreśla, że ukierunkowanie działań ułatwi również ocenę oddziaływania programów;
103. jest zdania, że dystrybucja produktów powinna być bezpłatna i że należy unikać dystrybucji w stołówkach;
104. nalega, aby dystrybucja produktów objętych tymi programami była zakotwiczona w krajowej i/lub regionalnej strategii oraz podkreśla, że taka strategia musi także obejmować środki towarzyszące (tj. środki edukacyjno-informacyjne dla rodziców i nauczycieli);
105. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia systemu współfinansowania programu dystrybucji mleka w szkołach zbliżonego do systemu stosowanego w przypadku programu dystrybucji owoców; uważa, że Komisja i państwa członkowskie mogłyby rozważyć rozszerzenie współfinansowania na środki towarzyszące; uważa ponadto, że niewykorzystane środki finansowe mogłyby zostać rozdzielone wśród państw członkowskich;
106. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia skutecznych systemów monitorowania i kontroli;

Część XIV Sprawozdanie specjalne nr 11/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy koncepcja systemu oznaczeń geograficznych i zarządzanie nim umożliwiają jego skuteczność?”

107. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego i przyjmuje do wiadomości ustalenia, w których mowa jest o tym, że:
- przepisy prawne dotyczące systemu oznaczeń geograficznych nie ustanawiają minimalnych wymogów w zakresie kontroli dotyczących specyfikacji produktu i nie uwzględniają kwestii takich jak minimalny zasięg kontroli, ich częstotliwość, metodyka ich doboru oraz strony zaangażowane w różne etapy produkcji i dystrybucji, które powinny podlegać kontroli;
  - w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 nie uwzględniono kwestii dotyczących obowiązkowego charakteru i rodzaju kontroli, które mają być prowadzone przez państwa członkowskie, aby zapobiegać niedozwolonym praktykom i wykrywać je, w związku z systemem oznaczeń geograficznych;
108. jest zaniepokojony, że według kontroli przeprowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy skutkuje to wieloma istotnymi różnicami w systemach kontroli państw członkowskich i jest zdania, że w przyszłości różnice te należy zmniejszyć; przyjmuje do wiadomości propozycję Komisji (COM(2010) 733) w ramach tzw. „pakietu przepisów służących zapewnieniu jakości”; apeluje o odpowiednią strukturę i odpowiedni system kontroli, które zapewniałyby każdorazowo wysoką jakość chronionej nazwy pochodzenia i chronionego oznaczenia geograficznego oraz skutecznie zapobiegałyby niedozwolonym praktykom i umożliwiały ich wykrywanie we wszystkich państwach członkowskich; jest jednak zdania, że nie może to powodować tworzenia dodatkowych szczebli kontroli, określania maksymalnych wymogów w zakresie kontroli i zwiększenia biurokracji;
109. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego dotyczące uwzględnienia przez Komisję przeprowadzanych przez państwa członkowskie audytów kontroli dotyczących systemu oznaczeń geograficznych w planie regularnych audytów w państwach członkowskich i zwraca się do Komisji o podjęcie odpowiednich działań w tym zakresie;
110. przypomina, że Trybunał Obrachunkowy ustalił, iż procedura badania wniosków na szczeblu krajowym i szczeblu Komisji jest długotrwałe, oraz zwraca się do Komisji o uproszczenie i skrócenie długotrwałych administracyjnych procedur rejestracyjnych, aby zwiększyć atrakcyjność systemu oznaczeń geograficznych dla potencjalnych wnioskodawców, których obecnie zniechęcają zbyt czasochłonne procedury składania wniosków;
111. jest zaniepokojony, że podczas kontroli Trybunał Obrachunkowy ustalił, iż wiedza konsumentów i producentów na temat systemu oznaczeń geograficznych jest znikoma; jest również zaniepokojony, że stosowane obecnie opcje uznano za niemające szansy wpłynąć na jej zwiększenie i nieodpowiednie do zachęcenia producentów do uczestnictwa w systemie; w związku z tym zwraca się do Komisji o dokładne zbadanie sytuacji, opracowanie jasnej strategii i określenie skutecznych działań i środków mających zaradzić obecnemu brakowi wiedzy na temat systemu oznaczeń geograficznych, jego produktów i symboli, takich jak prowadzenie kampanii z własnej inicjatywy itd.;
112. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego dotyczące potrzeby wprowadzenia systemu wzajemnej pomocy uwzględniającego potrzeby krajowych organów zajmujących się systemem oznaczeń geograficznych;
113. przypomina, że w unijnym systemie oznaczeń geograficznych rozróżnia się dwa rodzaje nazw chronionych: chroniona nazwa pochodzenia oraz chronione oznaczenie geograficzne; zauważa, że oznaczenia te są mylące dla konsumentów, gdyż nie wynika z nich jasno, czym różnią się od siebie; w związku z tym proponuje jaśniejsze oznaczenia, które wskazywałyby konsumentom, że nazwy chronione różnią się stopniem i rodzajem związku, jaki zachodzi między produktem a obszarem geograficznym;

114. jest zaniepokojony ostatnimi doniesieniami prasowymi na temat stosowania oznaczeń geograficznych w sposób nieodpowiedni i stanowiący nadużycie przez niektóre państwa trzecie; zwraca się do Komisji o podjęcie aktywnych działań chroniących produkty zarejestrowane w systemie oznaczeń geograficznych Unii także w kontekście handlu międzynarodowego oraz o opracowanie odpowiednich zasad z państwami trzecimi;

115. wzywa Komisję do poinformowania Parlamentu o rezultatach jej działań;

Część XV Sprawozdanie specjalne nr 15/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy procedury Komisji zapewniają skuteczne sprawowanie kontroli pomocy państwa?”

116. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne i zasadniczo popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego, z uwzględnieniem poniższych uwag, oraz odnotowuje, że tę kontrolę przeprowadzono jedynie w ośmiu wybranych państwach członkowskich;

117. odnotowuje ocenę Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którą Komisja szybko i skutecznie zareagowała na kryzys finansowy i tym samym w istotny sposób przyczyniła się do tego, że nie zbankrutowała żadna z dużych instytucji finansowych mających siedzibę w Unii;

118. zachęca Komisję do przyjęcia bardziej proaktywnego podejścia w relacjach z państwami członkowskimi, w szczególności w celu:

— podjęcia większych starań na rzecz pogłębiania wiedzy o zasadach udzielania pomocy państwa poprzez upowszechnianie informacji o najlepszych praktykach i udzielanie praktyczniejszych wskazówek,

— dopilnowania, aby państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, powiadamiały w należyty sposób o wszystkich środkach pomocy państwa, oraz opracowania środków służących ukaraniu państw członkowskich w przypadku niepowiadomienia,

— bezzwłocznego zwiększenia zasobów ludzkich zajmujących się kontrolą pomocy państwa;

119. zauważa problemy w związku z potrzebą przyspieszenia procesu decyzyjnego i zwiększenia poziomu jego przejrzystości oraz zachęca Komisję do podjęcia działań mających na celu ograniczenie długości trwania procedury dochodzeniowej; odnotowuje wysoką liczbę wniosków o udzielenie informacji skierowanych do państw członkowskich oraz zachęca Komisję do ograniczenia ich liczby w celu przyspieszenia procedury; wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi informacji na temat przeciętnego czasu koniecznego do sfinalizowania sprawy z uwzględnieniem czterech ostatnich lat osobno dla każdego państwa członkowskiego;

120. zachęca Komisję do dalszego zastanowienia się nad tym, czy doświadczenia zebrane podczas skutecznego radzenia sobie z kryzysem finansowym można by wykorzystać w celu usprawnienia pracy w „normalnych” warunkach, oraz do poinformowania Parlamentu o możliwych zmianach, które mają zostać wprowadzone do września 2012 r.;

121. podkreśla znaczenie zagwarantowania wszystkim zainteresowanym stronom pewności prawa; wzywa w związku z tym Komisję do:

— szybkiego rozpatrywania bezzasadnych skarg,

— ogólnego przyspieszenia procedury rozpatrywania skarg oraz do przydziału środków niezbędnych w celu nadrobienia zaległości,

— należytego informowania skarżących, państw członkowskich i beneficjentów o sprawach będących w toku i o wyniku postępowania;

122. stwierdza problemy z wykorzystaniem dostępnych zasobów ludzkich oraz z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący wdrożenia usprawnionego systemu rejestracji czasu pracy; popiera sugestie Trybunału Obrachunkowego dotyczącą wprowadzenia sprawozdawczości w zakresie zarządzania w celu skutecznego monitorowania czasu przeznaczanego na poszczególne sprawy oraz poziomu obciążenia pracą zajmujących się nimi pracowników; wyraża nadzieję, że taki system zacznie funkcjonować do końca 2012 r.;
123. podkreśla znaczenie monitorowania pomocy państwa; zachęca tym samym Komisję do podniesienia poziomu działań monitorujących zarówno pod względem wielkości próby, jak i zakresu;
124. zwraca uwagę na uchybienia w procesie gromadzenia danych oraz zachęca Komisję do zwiększenia efektywności i niezawodności tego procesu, a także do przedstawienia informacji na temat postępów w zakresie wdrożenia aplikacji SARI ⁽¹⁾ przed zakończeniem procedury udzielania absolutorium za rok 2010;
125. zachęca Komisję do rozszerzenia zakresu jej oceny *ex post* wpływu pomocy państwa i kontroli tej pomocy na przedsiębiorstwa, rynki i całą gospodarkę;
126. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Trybunałowi Obrachunkowemu oraz do zarządzania jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (seria L).

⁽¹⁾ Aplikacja SARI jest nową aplikacją obsługującą centralną bazę danych, za pomocą której organy przyznające pomoc w danym państwie członkowskim mogą bezpośrednio zakodować swe wydatki pomocowe (sprawozdanie specjalne nr 15/2011, s. 60).